Joel Lehtonen

Nuoruus

II. 1102 — I

NUORUUS

JOEL LEHTONEN

NUORUUS

RUNOJA

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
1911

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA. 1911

NUORENA.

Kalvetkoot kuni hopea-hapset
muut, ihannoitsijat, huoneissaan,
tutkien viisaista kirjoista niitä,
mitkä ei selvene milloinkaan.

Ah, nuo onnekkaat, isot lapset!
Mut: minä luotu oon näin, ja — he niin.
Mulle ei mietityt, miettehet riitä,
käyn elon kukkivan kauneuksiin.

Siis — näkemiin, muut, hopea-hapset!
Mie elon ruusumait' astelen vain,
mie kukat katselen, karta en piitä.
Yks sama, ruusutko haudallain!

TAMMI.

Luo ylhäisen, tuuhean tammipuun
laell' aukean vaaranteen
kesämajoihin asetuin.
Se puu mua auringolt' usein
kovin anteliaalta varjos,
myös rajusateilta, ilmain
pilvistä pohisevilta.
Monet sadut se suhisi mulle;
oli armasta juurelta sen
alas katsella aavoihin kesä-vesiin,
ja Aurinko-äidin kättä,
kuinka se laineille karehtiville
kirkkaita hopeita seuloi.

Ja elokuun kuutamo-öinä
puun siimeessä haaveita tiukkui
kuin kastetta, yön pisaroita, —
palsami mielelle murheiselle.

Mut syksy sai, ja muutin sieltä kauas
suureen kaupunkiin,
kivimuureihin,
yhä aatellen armasta kesän-aikaa,
suven suloisuutta.
Ja yltyissä syysmyrskyn
öisen jyskeen
sitä muistelin, kaunista vaaran puuta:
Kuinka se nyt,
kun myrskyy syysyö,
henkensä edestä kamppaelee,
tuo vankka, kaunis puu,
yksin, tuttavan loitolla ollen.
Kuin jättiläinen
vankoin käsivarsin
syysmyrskyn törmäykset torjuu, —
ja murisee vihaa
kuin iki-korven kontio,
vastarinnassa pystyin päin,
sotii sitkeesti, nurkumaton.
Vain joskus tuskasta karjuu,
kun tyly myrsky sen oksat taittaa,
jättiläis-käsivartten luut.

Ja syysmyrsky-öinä
sit' aatellen sydämeni paisui
ylpeydestä ja rakkaudesta.

Ja tahdoin avuksi rientää
nyt kauniille, uljaalle puulle,
luo lähettää rohkaisu-laulun.
Ja lauloin ma sotilaulun,
korskan sotavirren
hänen kunniakseen.
Sanat marssivat hulmuvin vaipoin,
ryntäillä panssarit raskaat,
keihäät olalla, —
ne soittivat enteikkäin palotorvin
yli öisen, nukkuvan maan,
värisyttäen kuulijain selkää
ihanuudella kammottavalla:
Miten seisoo se puu,
jalo, vehmas, raudan-kova tammi,
seisoo kuin mies,
tai taittuu kuin ainakin taittuu tammi
ylivoimia vastaan.

Ja puuni se varmaan kuuli sen,
sai multa rohkaisun, voiman,
sillä kohtapa eroitin yöstä
nyt myrskyssä suhinan oudon,
kaukaa saapuvaisen.
Se oli kiitollisuutta ja ystävyyttä,
niin, uljuuden naurava vala!
Kuink' omituista:

se mua liikutti, rohkaisi.
Kas: opi tammesta, mies,
miten kauniisti, tunnoton, sotii! —
Ja jyskäess' syysyön
ma supisin itsekseni hiljaa:

Ah, jalo tammi,
siten tahdoin vain sua kiittää,
ihaeltu puu,
iki-armaasta kesästä, jonka sulta sain!
Sen suven suloisuutta,
siimeessäs, vierillä välkkyväin vetten,
laell' ylhäisen vaaranteen!

MEREN ÄÄNET.

Kuljin meren rannalla
illalla, yön mustuissa.
Kuulin kuinka kuohut soi, —
mutta suru mulle toi
laulun meren aalloilta, —
aallotarten laulua:

»Onneton, onneton
ihmislasten elo on, —
niinkuin merten valtavain
kulkijain ja harhaajain.
Ket' ei tuhoo kohtalo?
Milloin ajaa aallokko,
milloin liioin tuuleen luotti:
ristimyrsky nousi, kaas.
Pääsi tyyneen, kärsi, vuotti,
selkes ilma, lähti taas:

harhan tähtein merkit tuotti.
Kulki kangastusten maass'
aatoksissaan jo, mut ei
kestä tyhjä, tuuli vei!
Välttäin mustaa, suurta aavaa
kareista ei karttaa, kaavaa.
Ken kaikk' oikut merten huomaa:
arvoitusten outoin luomaa.
Harva väisti turmion,
löysi onnen saarennon.
Ah, kuin merten harhaajain
elo ihmislasten vain!

Mutta heitä merten pinta,
alla tumman tyynen näät, —
syvyydess' on onnen häät,
joit' ei työ, ei haaveksinta
anna. Nyt kun katkerinta
vaivaa pakenet, kun säät
synkät uhkaa, mieltäs kalvaa,
painaa, riemun, toimen halvaa,
konsa päätäs polttelee,
aatos päivää pakenee,
katso tyyntä totisinta.
Minkä merten alla näät,
soinnut kuulemahan jäät?

Liian kallis voiton hinta,
vaikka väistyis onnettuus.
Mutta tääll' on onni uus.
Täällä merten palatsit
välkkyvät kuin kristallit!

Tääll' on aallotarten maat,
viidat vihreet, varjokkaat.
Täällä lilja lumena,
ruusu tumman-purppura, —
merten sadat palatsit
välkkyvät kuin kristallit.

Täällä aurinkoiset maat,
unhoituksen onnen saat.
Palatseissa tuutuset
liekkua on pehmyet,
tuutusia immet veen
liekuttavat hiljalleen.
Laulu, soitto sulle soi:
Nuku nurmilintu, oi, —
niinkuin lasna äidin helmaan
et, vaan orvon vaikerrelmaan.
Liekuttavat hiljalleen
tuutusia immet veen.

Yllä aallot kohinoi:
Niinkuin merten harhaajain
ihmislasten elo vain!

Nuku, nurmilintu, oi.
Merten sadat palatsit
välkkyvät kuin kristallit, —
tuutusiin ken uneen taipuu,
oitis kaipuu aivan haipuu, —
tuutusia immet veen,
liekuttavat hiljalleen.
Tääll' on lilja lumena,
ruusu tumman-purppura.
Merten sadat palatsit
välkkyvät kuin kristallit.»

Niinpä meren rannalla
illalla, yön mustuissa
aallot mulle laulun toi.
Milloin vaieta se voi
sielussani mustassa?

YÖ.

Yö on syvä, suuri, outo, tuuli huokaa lakkaamatta,
joskus ääni valtaan nousee surunvoittoisena niinkuin
suurten kirkonkelloin soitto, loitot kaiut tuulis-säässä,
äännellen kuin nuori sielu hyräileisi murheellisna,
tai kuin aalto raskas hiljaa raukeaisi meren rantaan.
Niin se huokaa öinen tuuli, pilvet kuutamossa kulkee.

Lieden hiili kiiluu hiljaa, tummuu tuhkaan risahdellen,
hetket väistyvät kuin varjot, pilvein varjot valon peittäin.
Niin ma tuskallisin silmin tuijottelen lieden kiiluun,
kuulen syvät huokaukset öisen tuulen, rinnan raskaan.
Tunnen, kuink' on vuodet menneet, vaivan entein uudet kohti
kulkee, ajat toisenmoiset riemuistansa hyljätylle.

Niin, sit' öinen tuuli haastaa, outojen tuo kelloin soitto,
aavistukset tuulis-säässä, niinkuin sielu nuori tuntis,
kuinka kuolo luokse kulkee, koetellen, vavistellen.

Miksi kauhistat, oi, kuolo? Koetatko, leikitsetkö,
ystäväinen, vaimentaja kerran vaivan raskahimman?
Kuolo, joka luo näin kuljet tietämähän, tiedät kyllä,
etten sua, kuolo, karta, poistumaan en kerran pyydä.
Kyllin näin jo, kyllin sain jo, osan runsaan elämästä.
Riemut, tuskat, näyt ja retket, joiden kauneutta tuskin
tiennee taivon enkelitkään; niin, tiet pääskysen ja allin.
Ilmain keveät näin kaaret, sini-syvät merten suurten,
tarpeeks mannulla, joll' armaat elon kevätpäivät astuin.

Mitä riistäväs siis uhkaat, kuolo? Muistot mennehistä
kuiskivaiset mua kerran viihdyttävät, menneet lemmen,
runon, riemun hetket, joita usein silmin syvin katsoo,
joita sieluin hiljaisin ja rauhoittuvin öisin muistaa.
Niiss' on onni viihdykkeeksi muuttuvaisten tyhjäin päiväin;
kunnes kuolo, tuttavainen, saavut siirtäjäksi maille
muille, joit' en nähnyt vielä, joita haluan jo: uutta.

Tuskin virkat kysymystä, miksi kaikki tehty, nähty;
tunnen kätes otsallani, kuolo, syvän unhoituksen,
uupuneena, turvallisna painan pääni vasten rintaas.
Niin me elon leikinnälle hymyellen mennään kohti
usva-rantaa, missä vienot kellot uudet soittaa mulle.
Ah, näin suuren öisen tuulen huokailevan myöskin kuulen,
hellän ystäväni äänen, lohduttavan kuiskutuksen,
niinkuin hiljaa nuori sielu hyräileisi murheellisna,
tai kuin aalto raskas hiljaa raukeaisi meren rantaan.

Miksi kuitenkin tuo tuuli vaivaa, huokaa lakkaamatta?
Surunvoittoisena niinkuin suurten kirkonkelloin soitto,
loitot kaiut tuulis-säässä, niinkuin hyräileisi nuori
sielu oudon murheellisna? Ah, en unta saa! Vain suuren
öisen tuulen huokailevan oudosti ma yhä kuulen,
konsa lieden hiili sammuu, tummuu tuhkaan risahdellen,
hetket väistyvät kuin varjot, pilvein varjot valon peittäin.

SYYSMAISEMA.

Syksypäivän taivas kirkkaan-harmaa,
pilvikatto raskas, matalalla.
Itseksensä, totisina talot
kuumottaa, syys-synkät, kunnahilla.

Viidakkoihin mataa märkä polku,
hiiskumatta, uupunut on metsä, —
lepata ei lehti, joskus lintu
tirskaa, yksin jäänyt, oksallansa.

Paimen istuu luona isoin aumain
väljään vaippahansa kietouneena.
Karjankello kalkkaa tuolla, täällä.
Tuuli tuossa viholaista tuutii.

TERVEHDYS.

Ave! uus voittaja, armahin, ken nyt
saat pyhään lempeni kaupunkiin!
Hosianna! Et miekoilla sinne mennyt:
hymys tenholla tie avattiin.

Ave! Nyt on sinun valta ja voima
ja kunnia! Evoe! Hymys on,
sinä, vain hymys parhaaksi laakeroima,
laki mulle nyt kohtalon.

Mut sitä, armias, viel' anon sulta:
oi, ethän kuin entinen palveltu vie
kovin kyynel-veroja voitetulta.
Misereren ei pian kaikuva lie!

KOHTELIAISUUS.

»Miks hymyilet, kullan-kukka?
En hymyäs nähnekään,
viel' unhossa ei se toinen,
joka sai minut itkemään.

Hymys turhaksi arvata voinen.
Sokeaksi nyt kai iäks jään,
vei näköni kyynelhukka.
En hymyäs nähnekään!»

HELMENPYYTÄJÄ.

Minä harmaa ja orpo kuin tiira,
sylilapsonen surun-luojan!
Alas syviin, synkkihin meriin
olen kadottanut helmeni parhaan, —
jalohelmen,
elononneni tuojan, suojan:
sydämeni rauhan.

Laki taivon niin ahtahan raskas
yli aavain autio-vetten.
Vilu vihuri pyörtää ja kiitää
yli vuolaiden autio-vetten.
Haja-hattara hädässä liitää
meren harmaan ilmojen periin,
levon rantaa turhaan pyyten.
Ja harmaa ja orpo, oi,
meren äärillä harhaan ja etsin,

meren varassa katselen alas
meren outohon pohja-tarhaan,
joka viettelee levämetsin
ja linnoin, jotka nukkui,
ja pursin: ne ammoin hukkui.
Ja etsien väsyn jo tyyten,
vilu rinnassa harhaan
yli aavain autio-vetten,
vilu rinnassa itken:

Jalohelmeni parhaan
syli sai syväin, vuolaiden vetten, —
meri, naissydän outo, etten
tule selville siitä, sen salas!

Ei lohduta itkussa ilma,
ei vienointa kirkastusta.
Vain hattarat haastaa ja hyrsky:
on eessäsi pitkä myrsky.
Meri kolkko on, kylmä ja musta.
Ja kuitenkin, luulen, siellä
näen helmeni kimmallusta!
Kaikk', kaikki on outoa, mykkää.
Vain yks sydän lämmin sykkää
yli vuolaiden autio-vetten,
mun orvon, jok' etsin ja harhaan:

Jalohelmeni parhaan
syli sai syväin, vuolaiden vetten!

Meri, oi meri hyrsky-pinta!
Meri pohjaton, tumma-rinta!
Jalohelmeni haudattu siellä!
Ken etsijä tohtisi syviin
meren hautoihin synkentyviin,
sydän-ongelmiin tylyn-hyviin?
Ne kauhistaa: ne ei kiellä
suloansa, ei suo ihaninta!
Hän astuiskohan elon tiellä? —

Niin lemmin, ja emmin, harhaan, —
alas tuijotan synkentyviin
meren hautoihin, tuhoni tarhaan,
vilu rinnassa harhaan,
vilu rinnassa itken:

Jalohelmeni parhaan
syli sai syväin, vuolaiden vetten!

KESÄ-ILTA.

Kun aurinko laskee,
niin humahdus metsissä käy.
Rannat järven siimes-helmaan
kuvastuu salaperäisin puin,
koivistoin satukätköt.
Valkeena rivinä rannoilla loistaa
varjossa nuottaruohot, —
ja rusoss' illan, laskevan päivän,
hyttyset hyrrää.

Kun aurinko laskee,
niin luonnossa humahdus käy.
Ensin ääntää korkea koivu,
lausuu rukousta, juhlallisesti
kuin papitar; —
sitten alkavat hongat ja kuuset
veisata ilta-virttä

verkkaan, syvästi suhisten, huokuin,
pakanallista, pyhää.
Haapa värähtää, itkee
kuin ehtoollisella neito kalvas.
Mut onnensa punassa hymyy järvi:
poikanen tuo, jota ilta ja yö,
koi, päivätär rakastaa, —
sen silmiin ja sieluun hellän
hymy-kuvansa viimeisen painaa!

Niin, nyt lähtee pois
taas Aurinko-jumalatar,
käy järven ja kaukaisen vaaran taa
kotiinsa yöksi
töin uutterin päivän liikuttuaan
valtavainiotaan.
Kiirein hän käy
alas kirkkaalta taivaan sillaltansa.
Nyt ehti jo taloonsa hän
rannoille ilman, —
ja pistäysi pirttiin.

Maa tummenee.
Mut hetken tuikkaa vielä
tuli päivän talosta,
rannoilta ilman,

kun nyt Päivyt vuoteelle valmistau.
Ruskojen puna-verhot
vetää ikkunainsa eteen,
sitten riisuikse, kääntää
lamppunsa sydäntä itsekseen
hiljaa tuikkien himmymään, —
ja vuoteelle laskeikse,
ruskojen silkkiselle,
ja uneen vaipuu.

Kauan hohtaa vielä
uutimet Auringon ikkunain,
punaiset, hienot verhot,
lamppu kun sammuu verkalleen,
sen liekki himmenee.
Ja sitten on yö;
humu luonnossa vaiennut.
Ei hiiskahdusta.
Vain haapa, lemmestä uneksiva impi,
unissa puhelee,
kun laulaa lahorastas.

Soutaja huopaa verkkaan purtta,
kolkkavin airoin
rantaleppäin varjoon,
missä jo armas paadella odottaa

vaaleena hahmona seisten.
Ja yli kasteisten niittyin vie
kotia päin nyt angervo-polku, —
heilimö-laihojen piennarta,
hyräillen hiljaa hämyistä virttä:
»Läksin minä kesä-yönä käymään . . .»
Niin käsi kädessä vieritse tähkäin,
jotka tien yli nuokkuu.

ULAPAN YLI.

Seisoin niemen kärjellä,
himmeni sateinen ilta.
»Tullos!» laulunko tuuli toi
armaani rantamilta?

Aalto on yltyvä, hyrskyvä,
heikko mun kaipuuni silta.
Kaksi veen yli vaikeroi.
Himmeni sateinen ilta.

UNEN ILVE.

Ketä kulkee tummassa yössä?
Vain varkahat, — varvastain
ne kulkevat, hiipien, vievät,
mitä kalleinta löytävät vain.

Myös kuljet sa yöss', unelmissain,
kun muotos mun hurmioi.
Sinä hymyilet, kutrisi kiiltää:
yö kastein ne kai pisaroi.

Sinä hymyilet, hurmaus se mulle, —
ah, vain uni mulle sen soi, —
kunis naurusi jälleen viiltää,
ma herään, ja poiss' olet, oi!

Niin kuljet sa tummassa yössä.
Mitkä tunnetkaan sala-tiet!
Ja kalleint' et vain, mut kaikki:
unelmissakin onneni viet!

KUUTAMO.

Kuu paistaa, pilvet liitelee.
Taas ilta on käyty kanss' armaan.
Kuun pilvet varjoo, yö pimenee.
Jo ilta yks taas meni varmaan.

Se tieto viiltää, on kauheaa
niin hukkua tyhjyyden mereen.
Kuin hukkuva korteen kurkoittaa,
niin kiihkon se hetki tuo vereen.

Kai armaankin niin, näet virkkaa hän näin, —
kuun antaissa taas valon täyden, —
hän virkkaa tyynnä, mut suu värähtäin,
ja valkeaks vallan käyden:

»Oi, kerran et, ihminen, ihminen, maan
laps' katsele kirkasta kuuta.
Jää-kylmänä uinut, oot multaa vaan, —
hyy peittää lämpöistä suuta.»

Se viiltää, mun rinnassa nyyhkii niin,
kun aika vie kaikk' ilot, haaveet!
Mut ukseni luo siten saavuttiin,
ja nauran: »Ah, pois aaveet!

Käy luokseni, ihminen. Kuoleva, syö,
juo, nauti, kun elo tarjoo!»
Kuin marttyyri-tuskaa on onnemme yö.
Kuu paistaa, sen pilvet taas varjoo.

SIMPUKKA.

Sa olet meri
mun armahain.
Meri pinnalta kirkas,
puna-hymyä vain, —
mut alla yö, uskojen pirstat
elos tuhoamain.

Meri nähnyt kauniit
ja kolkot maat, —
kuvastusta nyt aavaa, —
ja joskus, lie syy
näkyis julmimpain,
on sulla myrskyt niin oikukkaat.

Meri tyly ja hyvä
yhdellä haavaa, —
meren ei näe pohjaa. —
Ma olen ruma simpukka vain,
joka erehtyy,
jota kohtalo ohjaa, —
ma olen ruma simpukka vain
sinun hohtavaisessa helmassas,
jalo armahain!

Meri oikukas niin
se myrskyillään
repi simpukan rinnan,
miks simpukkaan meri yhtyikään?
Niin syöksi hän hellityn syvyyksiin!
Ja nosti pinnan
kuohuihin ylpeän hohtaviin!
Mitä pieneltä vuotti? —
Meri raastoi simpukan rinnan,
min' olen oudon sairaaksi tullut
sun helmassas,
jalo armahain!

Miks täytyi ne tuskat sietää?
Meren ihanat näyt mitä kauttani tuotti? —
Meri, hymyilet mulle

vain vaivatulle:
Meri-simpukan sairaus helmiä tietää!
Ah, lisää se jäytää mun poveain:
Meri-simpukat helmiä harvat vain
luo, harvat vain!

Meri suur, syvä niin
mua helli, vihki syvyyksiin, —
meren aarteet, kauhut, kaikkihan sain.
Mut helmiä simpukat harvat vain
tuo ilmi, harvat vain.

Meri, epäileväksi uskomani,
mik' eksytti moista sun uskomaan?
Miten simpukka saikaan pahaa, hyvää,
omaks lohduks se sorvaa — hiekkajyvää!
Niin, sairas nyt lienen,
ei puhkea sairaasta rinnastani
jalohelmet kaunihit milloinkaan.
En milloinkaan
meren kunniaa
jalo-helmin kuuluta kautta maan,
se ei työ simpukan pienen.
Meri, armahain,
sun hohtavaisessa helmassas
ma olen ruma simpukka vain,
jalo armahain!

Siis turhuus vainko myrsky pitkä,
ja pinnan hohde, pohjin yö,
kaikk' aarteet, mitkä,
meri, sulta sain?
Meri, siis ole hellä,
minut siruiksi lyö,
mun kuolla suo!
Mut kuolla näin meren sydämellä,
sun hohtavaisessa helmassas,
edessäni meri-silmät nuo.
Meri hellin ja oikukkain, —
ma olen ruma simpukka vain
sinun helmassas,
jalo armahain!

———

KUOLEVAIN RUNO.

1.

Tytär ylhäisen, arvokkaan,
nuor', uhkea nukkui paareillaan.
Ja ystävät itkien käy,
ja havuinen tie,
jolla tumman ei näy
jonon päätä, nyt tarhaan vie,
missä hymnit kaikuvat,
sanat kaihoisat, —
niin multaan hän laskettiin;
ja poljettu havuinen tie
taas pienehen kaupunkiin
väen johti, vaipuvan mietelmiin:
»Nyt hän unelmoi;
miks nuori ja uhkea riutui niin?
Puna-ruusut poskilla ennen,
ne kuihtua alkoi kuun viimeisen mennen, —

nyt vaihtuivat keltaisiin;
syyt oudot lie,
sanotaan», niin kuiskailtiin, —
mut tietty ei, miks kävi niin.

2.

Yks laulaja, pieni ja orpo vain,
suurkaupungin pauhussa vierailla main,
kun juhli hän kanssa yö-ystäväin, —
lie siitä nyt viikko kaikkiaan,
valo maljoissa kimmelsi kynttiläin,
ja viulujen kiihtyissä kiehtovaks, —
yhtäkkiä niin tuli haikeaks.
Jokin aavistus vie, —
syy kalvava lie?
Lens aatoksensa
kotimaahan pois,
surun-pienehen kaupunkiin,
miss' syttynyt kaunein rakkautensa
oli, — nytpä hän katsoi niin
kuin näyn, kuvan nähnyt ois. —
Tutut oudosti korvarenkaitaan
pudistaa, hän kuule ei sanojaan;
on selvästi kaupungiss' siin'
ihan käyvinään
kuin ennen, syttymis-keväässään.
Tomu turulla, tiellä, —
mut laskeutui

kun illassa hieno auer ui. —
Talo tuo: ens kerran siellä
sylinannon hän sai.
Kuink' kolkko nyt ruskotus on
siell' ikkunass' armahan kammion! —
Tuolt' asteli kerran hän vastaan
sini-viitta harteilla kai; —
tuoss' seisoi hän, huulilla kukka,
hän outoa vuotti, luo halus, rukka!
Ja tuoll' oikeastaan
ens kerran hän armaansa nähdä sai:
niin kalvaana suostui hän käteen, —
mut minkä nyt sinkosi silmät säteen!
Niin hohtelee hämy-tuntuina muistot
ne menneet; kuljetut tiet, polut, puistot.
Nyt tässä he käy, — on tuttu lehmustie,
joka metsään, ruusulehtoon vie,
ohi kalmiston ristien!

3.

Näky vain se, ei muu, —
utu, oudot ne ristit vain.
Mut siitä juhlijan kaukaisen
epätoivon nauruun vääntyy suu
vuoks kipujen kalvavain. —
Näet, onneton mies
oli hän, ja tunsi, ei huonompaa.
Siks rangaistustako sies: —

juhannusta häll' oikein ei tuoksuvaa,
ei tuiki joulupuu.
Kai köyhyyden tunsi, se kiertoon vei heikon,
monet harhas hän tiet, monen pelvossa peikon.
Se uuvutti, — taisi myös oppia tuossa
hän nautinnon-kylpyhyn joka suossa.
Ruman, raukkuuden ain' näki voittavan tiellä, —
halun teilautua hyvän vuoks se voi niellä!
Ja kerran hän niin, kun enää hän halas
vain unhetta, siihen kaupunkiin,
tuli, armaisen kohtasi. Synkkänä niin
riens' syliin hän oitis aukeavaan.
Ilo hetkeksi jällehen palas.
Meni suvi ja syys siten joutuisaan, —
kunis huomas hän, kuink' ilo jouto
todeks kauneimmaks muuttui, viel' ihme se outo!
Suru, autuus se, tuskaisa arvoitus hälle,
ja vaara puhtahan elämälle.
Elon kirooma mies
sen tiesi: ei koskaan parempaa
sais osaa hän elossa, armoisaa
ei vaalia vois, hyvää, valkeaa.
Siks tuon tuhon nähdessään
hän lähti pois,
ei kutsunut vaivoihin, häpeään
nuort' armaista; miks ruma, tahrattu ois,
hän uskonut itsestään parempaa? —
Ja suonut ei nyt sanaa kuukauteen.

Miks olisi kurjuuttaan
hän kertoen painunut muistamaan?
Ei sanaa, jo lie hyvä armoisalla,
vai sairas lie; joko yksikseen
pääs rauhaan, vai yhä vaivan alla?
Vain vuotti, ett' itselle unhon tois
maan vieraan riemut. Niin myrrys-miettein
meni kuu, tai vallassa öisten viettein.

Mut kerran, kun vaivaa maljain huumat
vain kiihti, juoks' kyynelet kuumat,
niin, kuin ajo-riista vimmassaan,
hän tuskansa löi siihen ainoaan,
jonka lähinnä näki, niin, jota lempi.
Elon viha vai rakkausko tulisempi
lie ollut, mut piirsi vain hienoiselle:
»Jää hyvästi, siunattu! En sydämelle
nyt enää voi. Et milloinkaan
näe nyt mua, kiitetty!» Kuin pilallaan
näin piirsi. Nyt päiviä kymmenen siitä.
Se syy, näky, enne, jok' ei häntä kiitä.

4.

Näet, kaupungin pauhussa vierailla main, —
on viikko siitä nyt, — kimmaltain
valon maljoissa, se näky, kirje ja syy
ja muistot kuin enteheks yhdistyy.
Siell' astuu pöytäänsä suru ja haikeus,

ja hellyys, soima, ja kalvava vaikeus
Elon synkeyttä muuta ei muistakaan,
niin hyljätty vain on sielussaan.
Ja mietteissä viimein, mi pälkähti päähän!
Mitä jos myös hän
katois, kuolis pois,
jalo muisto, mi hienoimman, hellimmän
valon vielä luo elon synkkään säähän?
Sitä tuttua ilman kuink' elää vois?
Ja nyt: näky täyttyy kokonaan:
Nuor', uhkea puettu valkeaan.
Se löi; sydämensä se kangisti jäähän.
Tuli vimma, — paeta hän tahtoi, joi
kuin surmaksi kaiken. Ja taas ilo aivan
nyt kattohon lensi, purkaja vaivan
sala-synkän. Myös yö-tuttavat voi
nyt surmata maljoin omat
kivut, syyt. Niin katkerat, suruttomat
he nauroi ja teiskui, välkkelehti
helat korvain, kunnes yö korkea ehti.
Mut silloin sai suru luokse, kätti,
vei seuraansa; muut hän jätti.

Se enne, kauhistus selväksi pään
teki, kuumina vuoteella vierimään
sai kyyneleet, ei vaipua uneen
se suo, tai siihen hairahtuneen

se herättää, sala-kuiskutus:
varo, ettei myöhäinen katumus!
Ja aamulla lumoo se kuulemaan
kuin ääniä outoja, — rinnassaan
se nykii ja sykkii kuin vaikeassa
sydän ois oma vaarassa, kuolemassa.
Ei käy työ, vain elon synkkää puolta
hän miettiä halaa, karvautta, huolta.
Kaikk' entinen: katkeruus, —
iki-toivotont' uus.
Kunis viimein hän kirjoittaa
kuin kuumeessa aivan.
Käsi outo kai kynää johtaa,
sillä silmänsä ei näe selvää kohtaa.

Menee päiviä kauhun, vaivan.
Minkä vastuun saa?

5.

Hän kirjeitä saa nipun, siderihmoin
sini-silkkisin, saa nipun tuoksuvan.
Se jo virvoittaa kuin kasteella vihmoin,
iki-kasteella taivahan!
Mut myöskin tiedon: »Jo sulki
hän silmänsä rauhaan ikuiseen.
Puna-ruusut poskilla ennen, —
ne kuihtua alkoi kuun viimeisen mennen,
ja ykstoista päivää nyt, keltaisiin

ne vaihtuivat, puhtaat niin.»
Hän tietää silloin ehtineen
sen valheensa, siinä kulki
hänelt' armaalle lahjana kuolema.
Nämä kirjeet, joit' oli piirtäneet
kädet valkeat, vavisseet, —
mitä niistä! Olkoot ne salassa,
pyhät viestit orvolle taivaasta. »Sinne
tuli-siivin luokse enkelinne
nyt lentää saatte! Ei vaivojaan
sanoin virkkanut, kuinka riutuikaan!
Mun kohtalostani huolehti, kurjan;
ees lempensä kohtelun vuoksi nurjan
ei valitusta, —
vain menneestä kiitoksen kuiskutusta.
Ja ne piirsi hän yksin, kun ei tiennyt,
minut minne ol' elon aalto vienyt.
Minä kunnes löin, tein valheeni hurjan.
Ja ylväällä iskun saatuaankin
epätoivossaankin
sanat kalliit: 'Jos, jos eläisit yhä', —
minä, eläisin! — jos sinun kirjeesi pyhä
on totta, jota en jaksa, en halaa
viel' uskoa, — vaikka tiedänkin: miksi
mua koetteleisit julmasti siksi?
Se totta on, tiedän. Loppuun palaa
nyt liekki. Mut silti: jos kuolemaa
sinä kaipasit, miksi et mulle

sit' uskonut — vähän kai olin sulle?
Miks ihanaa
sa kartoit kahden uinuntaa?
Viel' usko en. Elät. Saat onnen armaan.
Vain sitä en tiedä, kelle voisin
sinut jättää, kelle sun soisin,
ken ois sulle alttiimpi mua.
Mut — et elä, en näe koskaan sua.
Ja siksi, siks pian kohtaamme varmaan!
Siks poissa nyt kaikki on ikävyys!
Ole kiitetty, Luoja: käyn kullan luokse,
en pelkää, kun oman läheisyys
on ympärilläni, kukkain tuokse.
Näen silmäisi hohdon jo johtavan mua,
ja tiedä en, kuinka rakastan sua!»

6.

»Jos uskoa vois, että taivas ois,
paratiisi, jossa kohdata vois!
Mut eessä on tyhjyys, autius vainen,
elon summa. Kuitenkin armahainen
laps uskoi sen, riemun se tuotti hälle, —
siit' ylistys harhaimme tekijälle!
Se lohdutus minulle, jolle antaa
levon tyhjyys, millä ei pohjaa, rantaa.
Ja kuumina ei nyt kyyneleet
yöss' yksinäisessä virranneet.
Hän tyynenä yötä käy nukkumaan,

joka valkene ei, ei milloinkaan. —
Tätä vartenko siis elo versoi mainen,
elo harhattu, nautittu, kärsitty niin? —
Ja laulaja pieni, laps orpo vain,
suurkaupungin pauhussa vierailla main, —
niin multaan hän laskettiin.
Ken kysyi, miks kävi niin?

KYYNEL KUKASSA.

Kun kuljimme lehdon polkua,
miten haavoitin häntä, en muista.
Hän niin oli haikean kalpea, —
syyslehdet lenteli puista.

Syyslehdet lensi, — vielä loi
hymyänsä hellintä hän, ihanintaan,
ja vaipuvin kasvoin hän mulle toi
kesän viime kukkasen rintaan.

Kun katsahdin kukkaan, kyllä näin,
miten kyynelen, kirkkaan hohtelultaan,
se kätki. Mut pois menin, — mennessäin
povi hyrskähti, kyynel vierähti multaan.

SYDÄN.

Kuin pienoinen lapsi mun sydämeni on.
Niin itki se katkerast' aivan
jo entistä mennyttä armastaan,
ja nukkui, unhoitti vaivan.

Mut kauanko uinua sai se levoton,
kun lempehen taas heräs uuteen!
Ja pettyi. Se, ah, heräs katkeraan
vain itkuhun, toivottomuuteen!

MALJAKKO.

Jalo maljakko naisen on muoto, ja näin,
että rakkaus malja on, missä
kyyn myrkkyä piilee, myrkkyä juo
rypäl-nesteissä helmivissä.

Sitä join, sen näin! Siitä turhalle toin
monet maksuna päiväni, yöni,
kun juovuin ja houreissa mennä ne soin,
muun unhoitin, uhrasin työni.

Sen näin! Sitä join! Katuvaiseksi jäin!
Mut päätökset kauniit nyt missä?
Ah, taas vain kaipaan sen maljakon luo,
missä kyyt ovat väijyksissä!

UNDINA.

Keväinen koivikko kuiskien tummentuu.
Illan on kullassa aukea virran suu,
kun meren rauhaisan aurinko vaipuu taa.
Sieltä, ah, liekkeinä säihkyy onnen maa.
Merten Undinan
on asuinseutu tuo,
aallotar-immen, ken sydän-synkeille
orvoille lohdun suo
Murheesen vaivuin,
maan nainen mursi mun.
Nyt tahdon kuolohon.
Veen kaune armias tulkoon, tulkohon,
rientäköön, noutakoon
maahansa mun.

Auringon liekintä ruskoksi himmentyy.
Vilveenä nousee paikoin usvain hyy,

aavojen kalvolla päilyvi kevät-yö.
Ah, pian hempeä, kaivattu hetki lyö!

Näen jo Undinan,
kuinka hän rientää, käy:
valkeena rintansa nousee, aaltoaa,
vyön rusot häilyy;
jalkansa, tietä ei koske se kuultavaa,
vain syvyys päilyy,
siinä ei askel näy.
Kas, miten kirkkaasti silmänsä hymyää,
kultaa on kihar-pää.
Niin käy hän, kääntää
katseensa korkeuteen,
laulua ääntää
suo surun turtuneen
kyynelin viihtyä:
»Poikanen, poikanen,
kaikki jos katoaa,
kevät ja kukkaset,
riemut ja toivehet,
lempi ja lämpö, tahrattomuus,
yhdet on ikuisat:
ihmisten sielut uskottomat.
Rauhaton muistosi
tuskan tuottaa.
Missä on pyhää niin,
jota voisi uskoa,

missä niin syvää,
johon voisi luottaa?
Niin sydän-hyvää,
että vois rakastaa?

Kaikki on pettymys, harha ja katkeruus. —
Yksi on mieluisuus:
tuolla se punertaa kangaste-maana,
illoin mi kohoaa aalloista,
päiviksi vaipuvi
jälleen syvyyksiin:
Fata Morgana.
Kas viiri, sieltä kuin
kulta se vilkkuvi,
kutsuva liina.
Tullos, unhoittuin.
Vuotti jo sua niin
kauan Undina,
siks käyn nyt väikkyen sun, udun-lapsen, luo,
kiharat säihkyen,
kiehtoen, lietona paulaten, laulaen. —
Kas, mitkä lahjat tuon!
Kierränhän otsalles lummetta viihtävää, —
hahaa — miks pelkäät?
Käärme ei lumme lie, —
kieppuva, vihreä,
myrkkysuin kiertyvä
huulilles, ilkeä . . .

Tullos, oi!
Sun, tuhos silmissä
vain hyvyys hymyää, —
karkeloi,
veen alle unheesen, —
allit kun kutsuu
soitellen, huudellen . . .
uhkea helma sun sulkisi, aaltonen
kutsussa hekumoi:
siitähän aukeaa
kauneinna unhon maa, —
siitäpä kulku on
kuolohon . . .
huutavi allit riutuen, raikuen,
usvissa harhaten etsivät valkamaa,
kutsuen heimoaan, vastuun vaieten, —
parveillen, värjyen, säikkyen, —
parahtain
tuon epätoivoisen huutonsa viimeisen:
Undina! . . .»

Kauan yön meren ruskotus purppuroi.
Sen tietä unhoon kulkea kyllä voi,
aaltojen armaus aukee kuin ruusumaa.
Sinne kun raukee, niin kuolee, unhoittaa.

ILLANKELLO.

Niin murheinen taas mieli on, —
soi illankello, soi, —
kai uuvuin saakka kuolohon;
ken päivän pitkän käynyt on,
se kaipaa sinne, missä
hän oikein unelmoi.

Ken päivän kyllin onneaan
jo etsi, ah: vain unelmoi,
mut valheeks onnen huomas vaan
ja vääriks unet nähdä voi, —
kuin kaiken, mik' on riemun syy
ja mikä viihtää hohdollaan
maanteillä näännyksissä, —
hän kaipaa tosi-unelmaan.
Kun yllä illankello soi,
ja ilmain rusko himmentyy,
hän kysyy: Kello, missä
sen unen saada voi?

Ja illankello hälle soi
ja vastaa hälle, vastaa: Oi,
vain nurmen siimehissä
hän oikein unelmoi!

VIULU.

Oli ehkä kuin viulu parhain
mun sieluni, — kohtalo toi
sinut soittajaks, — juur sua varhain
se harhain teill' unelmoi.

Miten soitat nyt, — koskemallas
sen kieliin, oi, mitä teet? —
Sydän-kielet niin aroiksi vallass'
odotuksen on hervonneet.

Oi, et hyvin tahdo soittaa,
sinä leikkivä, naurusuu, —
sua, tiedän, vain ilakoittaa,
jos sen povi pakahtuu!

Ja et hyvin soittaa voinut!
Siruiks löit jo sen, tunnoton! —
Ja silti: se kauneimmin soinut
juur särkyessään on.

KUOLLUT LEMPI.

On lempemme kuollut, ystäväin.
Kuin lapsonen uinuu se ikuista unta.
Syys vei kesän, lemmikit harmain säin,
saa talvi, tuo haudalle lunta.

Pois hentoinen, armias kuoli, pois.
Se kuinka niin oudon sairaaksi kääntyi?
Kun oikkuilimme, — jos sanoa vois,
se unhoittui, orpo, hoivatta nääntyi.

Nyt käymme vain yhdessä haudalleen
ja laskemme laulun ja kaihon syys-kukat.
Ja annamme kättä, ja tiet erikseen
nyt meidät vie, iäks, ihmisrukat.

KALMISTO.

Syys-kalmiston helossa tippuu
pois keltaiset lehdet, syys-tuulet soi.
Pois kultaiset toivehet rippuu
mun orvon elossa, oi.

Syys-kalmisto, onnen viimein
se orvoimmillekin luo.
Siell' uinua on maja siimein, —
tyyssijaani mennä se viimein mun suo.

Niin aatellen orvon huulet
jo hymyy, ja miel' ilahtuu.
Soi kalmisto viihtäen, humuu syys-tuulet
kuin ois kevät, toukokuu!

AVE-MARIA.

Rinnassani on haava.
Kallein sen rintaani pisti,
ave Maria, ave Maria!

Yksin kuljen nyt yössä
ympäri autiot hanget,
ave Maria, Maria!

Hurmehelmiä tippuu
rinnasta helmaan hankein,
ave Maria, —
jokainen sydämen sykkäys
tuskassa helmen heittää.
Kunnes mun uupua täytyy
helmahan hankien, kuolla.
Kaukana, saamatta sinne,
jot' aluss' askel etsi.
Ave Maria! —

Ave Maria! Ave Maria!
Myös kevät kirkas kerran
saapuu, haihtuvi hanget,
kukkia pälvistä puhkee,
missä mun hurmeeni hertyi!
Helmistä hervonneista
nousevat ruusut ja liljat, —
tuskaini ihmeet.
Ave Maria! Ave Maria!

Lemmitty keväällä kulkee,
kukkasen oudon hän huomaa,
kummastuu ja sen poimii,
kaunihin ruusun, liljan.
Niin, sydän-kukkasen kalliin
silmin hän saa ihaella, —
mielensä lämminnä läikkyy.
Oudosti hän minut muistaa.
Ave Maria.

Ah, kevät-ruususen, liljan
rakkaasti rintaan hän painaa.
Kaihosta kuvattomasta
kyynelen sille itkee.

Min' olen ammoin jo helmaan
hankien uupunut, kuollut.
Ave Maria! Ave Maria!
Ave, ave Maria!

TUOMIPIHA.

Nyt on mun entisen lauluni
ääni muuttunut ihan, —
ennenhän oli mun sieluni
kuin syys, — korpi myrskyöin,
temmellys tuskan ja vihan.
Eksyksiin kävin, äänsin
hädässä, huutelin, kättä väänsin,
nyrkeillä rintaani löin
taistellen sieluni kauhuja vastaan;
lohtua ainoastaan
laulusta sain toki, tuskin ja töin.

Ei nyt enää niin, —
Syys, yö, myrsky vaihtui
kuin kesän kirkkauksiin;
aukeni korpi, haihtui
temmellys syksy-öin,

jolloin ma tuskan ja vihan
vallassa huusin ja rintaani löin.
Löysinhän onnen tuvan,
korvessa tuomipihan:
pienessä kauniini ainoan kuvan.
Niin kaikk' uudeksi vaihtui;
niinpä nyt lauhkeena ihan
rauhassa hyrinöin.
Ah, minun parempihan
onkin näin, vuoks itseni vain,
elomme nurjuudet unhoittain
katseeni kauniisen luoda
piirissä pienen tuomipihan, —
ja hymy muulle suoda.
Siispä nyt rauhassa ihan,
onnekas, hyrinöin.

Mihin nyt verrata sieluni?
Tuomipihaanko tuvan,
jolla aurinko armas paistaa,
kaunistettuhun kukkaisvöin?
Nurmi vuoteen tarjoo
tuoksuvan, tuomi varjoo.
Mihinkä vertaan ma lauluni?
Perhoisten siivin ketteröin
huomaan liitävän siellä:
ne joka kukasta maistaa

pisaran pienen, mut hienon,
helpoin huolin ja hunajatöin.
Niihinpä lauluni vienon.
Miekkoiset, riemumiellä
ne simat, onnensa kerää
aavistain ajan huvan;
siipensä samalla erää
hennot ja kauniit ne näyttää, —
niin elon turhan määrän täyttää.

Niinkuin ne perhot on lauluni,
liitäjät kukissa pihan,
tuomeni tuoksussa ketteröin
siivin, pienoiset perhot,
kauniit, silkki-verhot.
Ei kuin ennen, kun myrskyöin
temmelsin vallassa vihan, —
ennen kun lohtua hain
laulusta, laulan nyt onnestain.
Niinpä siis lauhkeena ihan
rauhassa hyrinöin.

KETUN TARINA.

Mun povessain on kettu,
niin luulen, hupaisasti
pää tassuilla se makaa.
Kai sisältäni vilkkuu
sen häntä tavan takaa?
Ja itse lauhkeasti
se uskoillensa ilkkuu,
se pieni, vento kettu.
Niin on jo alust' asti
se luotu, rakennettu.

Oi sydän-kerä, kettu!
Viel' aikaan tokko kantaa
sun muistos, jolloin kieroon
sa lähdit kiertoon, mieroon
ja juoniin näillä mailla,
maailman pitkää rantaa?
Kun jänönpojan lailla,

emosta päässeen varhain,
sa jouduit yksin syliin
salojen, suuriin kyliin.
Vei polut kautta harhain, —
ja aivos pienet vielä!
Kuin jänis pallopäinen,
suur-silmä, korvat pitkät,
nyt suoraan vaaraan potkit,
ja pötkit, viheljäinen.
Niin tulit kyliin, siellä
iloiten juoksit, räyskit
kuin koiranpentu, kuomas.
Ja leikit, hypit, näyskit,
sun kunnes hurtta huomas.
Nyt saitkos luudan-vartta
miniäin, mummoin, — miesten
hymytess' ajoi piesten
sua monta raivotarta,
sua ajoi kiukkus omat.
Mitk' yösi sulottomat
taas juoksit, samositkaan.
Ja eksyit juosten, vitkaan!
Mitenkä kupsehditkaan!
Ah, miltä maistui raudat,
ja hauskat tassu-laudat?
Oliko syvät haudat?
Niin, saitkos häntääs purra,
ja, poikko-häntä, surra?

Mitenkä säästit peräs,
ja pienen sydän-keräs?
Kai sitten vaistos heräs, —
kai itsees sitten suutuit?
Kenties nyt oppis opit?
Kenties! Mut paljon puutuit,
ennenkuin tieltäs myöskin
makeat marjat nopit.

Oi, vanha juoksukettu!
Jos kurin sait, niin kiitä:
sun nahkas norjui siitä.
Senjälkeen, minkä näitkään
sa päivän, jos koit yöskin!
Näit herkut, tiesit työskin, —
ja mitä vaille jäitkään?
Nyt eroitat kai hukat
ja pässit, lammasrukat.
Kenties. Ja luulen, että
sait sitten myöskin mettä
ja muuta hyvää maistaa,
kun ensin myrkyt haistaa
ja juosta einehettä.
Olikos neiti Ankka
suloinen, ruusu-noukka?
Oliko kestis vankka,
sen tarjos käki houkka

pesällä käenpiian.
Mut korppi, viisas liian,
sun palas parhaan tahtoi:
mut minne sitten mahtoi
solahtaa omans', armas?
Oliko pehmyt parmas
ylevän madame Hanhen, —
ah, pian herkku vanhen'
isosta herkkusuusta!
Mut hurskas, väärä jäärä
sun kuopast' ylös nosti:
niin omaa hyvääns' osti, —
se hyvän aie, määrä!
Mut: kaikkeen kerskumalla
vain vastaat! Siksi muusta
en puhu sulle, löyhkä, —
kuink' ootkin vielä pöyhkä!
Niin, kersku vain! Kyll' laulat
koht' ääntä muuttamalla!
On valmiit taitavalla
jo sinullekin paulat!
Ah pian toista laulat,
sa kettu rinnan alla!

Mut muut jos pahaas saivat,
syyt sullakin ja vaivat!
Ja mitä sillä voitit,

jos kuinka sipakoitit?
Ei enää sulla hupaa,
ei tyytyväisen tupaa.
On povi tyhjä ainut
se luola, jonne painut, —
kuink' kurjaa pidät majaa!

Ja sieltäkin, jo luulen,
sun eräs outo ajaa,
jonk' askeleet jo kuulen!

Ah varo vanha kettu!
Jos hiukan kiersit, viistit,
näit hiukan, nautit, riistit, —
ett' ehkä kerääntyvin
jo taidoin kannuksissa
kävisit yhtä hyvin
kuin moni saapas-kissa!
Ja kumarruksin syvin
kohoisit jaloon seuraan
tutustuin jalopeuraan!
Tai aasin-nahka yllä, —
hyv' asuks aasein kyllä, —
sua pitkäkorvat, — kas vain
monetkin kierot pukit,
halulla aplodeerais, —

kun itse-ivaltas vain
suun viheltävän tukit,
se ettei chicaneerais.
Niin, ehkä hiukan voitit,
mut yht' et voita, luulen
jonk' askeleet jo kuulen!

Yht' etpä metsämiestä, —
ken alastomin povin
risoissa kulkee kovin.
Mut laukaise ei harhaan
ja tietää paulan parhaan!
Kai luulit jo: ei miestä,
jonk' kuri kehnoon tepsis.
Ah, aivan harhautettu,
oot, sydän-kerä, kettu!
Sen tepsii, parka kettu,
muunlaisen muukalaisen
nimeltä monsieur Skepsis.

Halaatko onnen majaa?
Ken kuuli moista hupaa,
ett' tahtois kettu tupaa!
Näit, kenties, onnekkuudet, —
ja kaikess' onnettuudet,
kai tiedät: kaikk' on vajaa!

Siis karttaa ahdistajaa
et viitsi, annat ajaa.
Kuink' onkaan, etkö huoli
ja viitsi, parhaas kuoli?
Siks nahkasi hän riistää,
et henno vastaan kiistää?
Mut minkätähden sitten
on salot tepsutettu,
ja oppi-mestareitten
luo kyliin kepsutettu?
Oi, sydän-kerä, kettu,
kuink' oot nyt lohdutettu?

Mut kettu koreainen,
jok' alla poven makaa
pää tassuilla, se aukoo
vain silmää, selkää oikoo,
ja vastaa ilve-suulla,
jos liekin mieli vakaa;
näin vastailee mun kuulla:
kun hupaisasti loikoo:
»Lie niinkin, ritaan hiiden
siis joudun, hän mun surmaa, —
se pahint' ei lie turmaa!
Ja — maassa lie yks nainen
seassa kuuden, viiden
suloisen suloimmainen, —

sulompi kuin kaikk' aatteet
ja puskut, jotka aina
koristeiks vaatii vaatteet,
mut hän, niin hänkin kyllä
pitävi rimsukkaina
hameensa sievät yllä,
mut korut ne ei paina.
Ja kun se mies mun kettää,
niin yksi ei voi pettää:
Oon hiukan tuli-kettu,
ja myöskin sinikettu;
mun turkistain se muuan
saa kaulaan kauniin booan:
se on uus booa-kuosi,
mut eipä vanhaa suosi
se tyttö Skepsis-herran!
Ja moisen lahjan kerran
kun saa hän, sekös hurmaa!
Hän koristeensa selkää
sivelee, puna-rintaa.
Ja nahkaks norjutetun
vakavan, nöyrän ketun
hän painaa vasten rintaa, —
ja povin lämmittyvin
hän kuiskuttaa, hän laulaa,
kun kettu häntä kaulaa:
Ah sua, sinikettu!
Eläpä mitään pelkää,

ma hoidan sua hyvin.
Ma tiedän, mill' on hintaa.
Kuink' oiskaan kallis kettu,
ja tuli-, sini-kettu,
kuink' oiskaan mukavasti
hän välttää voinut surmaa?
Ma ymmärrän sun syvin,
sa pieni, vento kettu.
Niin olit alust' asti
jo luotu, rakennettu,
oi tuhma, viisas kettu!

---

v. 1899—1905.

SISÄLTÖ:

	Siv.
Nuorena	7
Tammi	8
Meren äänet	12
Yö	16
Syysmaisema	19
Tervehdys	20
Kohteliaisuus	21
Helmenpyytäjä	22
Kesä-ilta	25
Ulapan yli	29
Unen ilve	30
Kuutamo	32
Simpukka	34
Kuolevain runo	38
Kyynel kukassa	48
Sydän	49
Maljakko	50
Undina	51
Illankello	55
Viulu	57
Kuollut lempi	59
Kalmisto	60
Ave-Maria	61
Tuomipiha	64
Ketun tarina	67

2:50